624/01

Den 9. juli 2001 blev i sag nr. 54.475:

xxxxx xxx
xxxxxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxx

mod

Codan Forsikring
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring, klager over størrelsen af den af selskabet udbetalte erstatning efter et ulykkestilfælde, som overgik klageren den 13/3 1995.

Af sagens akter fremgår, at klageren såvel i 1984 som i 1987 var involveret i færdselsuheld, og at selskabet i erstatning for disse ulykkestilfælde har foretaget udbetaling svarende til en méngrad på henholdsvis 8% og 15%.

Ved hændelsen den 13/3 1995 blev klageren påkørt af en modpart, som ikke overholdt sin ubetingede vigepligt. Selskabet udbetalte indledningsvis erstatning svarende til en méngrad på 10%, hvilken erstatning senere blev forhøjet til 15% på baggrund af en udtalelse af 20/11 1997 fra Arbejdsskadestyrelsen.

I skrivelse af 28/3 2000 til selskabet fremsendte klagerens hustru fornyet udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen dateret 1/2 2000. Af denne fremgår bl.a.: "Skadens dato : 13. marts 1995 ... Vi er blevet bedt om en udtalelse om méngraden og erhvervsevnetabet efter erstatningsansvarslovens § 10 samt om stationærtidspunktet. ... Vi afgav den 20. november 1997 udtalelse vedrørende den ulykke som skadelidte var udsat for den 13 marts 1995. Vi har nu modtaget nye oplysninger, og har vurderet sagen igen. På

grundlag af de foreliggende oplysninger vurderer vi méngraden til 18 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 4. Vi har ved denne vurdering lagt vægt på sagens lægelige oplysninger, herunder speciallæge H.S.'s erklæring af 9. februar 1996, M.B.P.'s erklæring af 29. februar 1996, psykolog T.G.-R.'s erklæring af 21. maj 1997, udtalelse fra tandlæge L.N. af 9. august 1995, udtalelse fra psykiater H.H.G. af 25. november 1997 og ortopædisk lægekonsulent F.R. af 19. januar 1998, samt erklæring fra speciallæge J.F. af 28. november 1994. Det fremgår, at skadelidte var udsat for en ulykke den 13. marts 1995, da han som fører af bil blev påkørt af en anden bil, og herved pådrog sig hjernerystelse, kompliceret brud på højre skinneben, forvridning af halsrygsøjlen, samt brud på kæben. Det fremgår endvidere af sagens oplysninger, at skadelidte forud for ulykken i marts 1995 har været udsat for 2 ulykker, henholdsvis i 1984 og i 1987. Følgerne efter ulykken i 1984 fortog sig ifølge det oplyste efter et år, mens følgerne efter ulykken i 1987 har været vedvarende, og med tiden er forværret. Således fremgår det af J.F.'s erklæring af 28. november 1994, at skadelidte på undersøgelsestidspunktet, havde svære følger efter den tidligere ulykke, i form af whiplash, som medførte nakkesmerter og symptomer til armene, hovedpine, betydelig træthed, hukommelses-problemer, koncentrationsbesvær og ændret psyke. Ved den objektive undersøgelse blev der fundet ømhed af nakkemuskulaturen og indskrænket bevægelighed i halsen. Det fremgår af sagens oplysninger, at skadelidte ved ulykken i marts 1995 pådrog sig en hjernerystelse. Der er nu gener i form af nakkesmerter med udstråling til hovedet og specielt højre arm, hvor der er nedsat kraft og prikkende fornemmelse. Der er hukommelsesbesvær og koncentrationsproblemer, let vagt irritabilitet og hurtig udtrætning. Ved den objektive undersøgelse findes stærk indskrænkning af halsbevægeligheden og ømhed af nakkemusklerne. Det er vores vurdering, at den overvejende del af disse gener bestod forud for ulykken i 1995, men vi finder, at ulykken i marts 1995 har medført en forværring af skadelidtes forudbestående gener efter det tidligere whiplashtraume. Vi vurderer det samlede neurologiske mén til 20 procent. Vi har herefter fratrukket 15 procent for forudbestående gener og har herefter vurderet forværringen, som følge af ulykken i marts 1995 til 5 procent mén. Der er endvidere følger efter brud på højre underben, som medinddrager fodleddet, hvilket medfører smerter i højre ankelled, som forværres ved gang. Der er nedsat bevægelighed i fodleddet og nedsat gangdistance, og der er risiko for udvikling af slidgigt i højre fodled. Der er herudover følger efter kæbebrud, med skævt sammenbid. Vi vurderer de kirurgiske følge med brud i kæbe og i højre ben til 12 pro-

cent. Vi har herefter samlet vurderet følgerne efter ulykken i marts 1995 til 18 procent. ... En vejledende udtalelse er tænkt som en hjælp til patienterne. I tilfælde af uenighed mellem parterne hører den endelige afgørelse under domstolene."

På baggrund heraf forhøjede selskabet erstatning for ulykkestilfældet den 13/3 1995 til 18%.

I klagerens hustrus skrivelse af 19/5 2000 til selskabet hedder det herefter: "Med tak har min mand, P.H., modtaget Deres venlige brev af 10. maj 2000 samt check på kr. 18.695,93. Vi tager hermed forbehold for erstatningens størrelse, idet der hersker nogen tvivl om rigtigheden af den samlede beregning af méngraden hos Arbejdsskadestyrelsen. Isoleret set har min man ifølge Arbejdsskadestyrelsen ved ulykken den 13.3. 1995 pådraget sig en méngrad på 32%, hvilket ifølge Codans forsikringsbetingelser, punkt 19, udløser tillægsinvaliditetserstatning."

Selskabet fastholder over for nævnet, at den medicinske invaliditetsgrad som følge af ulykken den 13/3 1995 er på 18%.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**18 Erstatningens fastsættelse ved invaliditet** Invaliditetserstatning betales dersom følgerne af et skadestilfælde medfører en mén invaliditetsgrad på mindst 5 pct. ... Ansættelse af invaliditetsgraden finder sted på grundlag af den af 'Sikringsstyrelsen Arbejdsskadeforsikringen' anvendte invaliditetstabel (procenttabel) for mén-erstatning dog højst 100 pct. ... En før ulykkestilfældet tilstedeværende invaliditet berettiger ikke til erstatning. En bestående invaliditet kan ikke bevirke, at erstatningen sættes højere, end hvis en sådan invaliditet ikke havde været til stede. ... **19 Tillægsinvaliditetserstatning** Medfører skadestilfældet en invaliditetsgrad på 30 pct. eller derover, ydes en tillægserstatning på lige så mange procent af invaliditetserstatningen, som invaliditetsgraden udgør. Tillægserstatningen nedsættes med 1/10 årligt fra det fyldte 57. år, således at tillægserstatningen helt er bortfaldet ved det fyldte 66. år."

I selskabets skrivelse af 1/3 2000 til nævnet hedder det bl.a.: "Det er således på baggrund af forsikringsbetingelserne helt klart, at der i henhold til forsikringsbetingelserne

alene ydes erstatning for de følger, der kan henføres til det konkrete ulykkestilfælde. Forudbestående gener skal således ikke indgå i vurderingen af invaliditetsgraden, jvf. forsikringsbetingelsernes pkt. 18. Det er ligeledes klart, at invaliditetsgraden skal fastsættes i henhold til den af Arbejdsskadestyrelsen anvendte praksis for fastsættelse af varigt mén. I henhold til almindelig praksis kan en vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen således anvendes direkte i en sag efter nærværende forsikringsbetingelser. Det fremgår bl.a. af Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af I. februar 2000:

... Følgerne efter ulykken i 1984 fortog sig ifølge det oplyste efter et år, mens følgerne efter ulykken i 1987 har været vedvarende, og med tiden er forværret.

... Vi har herefter samlet vurderet følgerne efter ulykken i marts 1995 til 18%.

Arbejdsskadestyrelsen har således ved deres vurdering af sagen lagt vægt på, at der på ulykkestidspunktet fortsat var betydelige følger efter de tidligere ulykker. Styrelsen har vurderet, at følgerne efter ulykken den 13. marts 1995 har medført et varigt mén på 18%. I forbindelse med sagens afgørelse har Codan lagt til grund, at Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af 1. februar 2000 er afgivet i overensstemmelse med styrelsens normale praksis. Codan har ikke fundet det dokumenteret, endsige sandsynliggjort, at der skulle være sket fejl i forbindelse med afgivelse af den vejledende udtalelse. Forsikredes ægtefælle har i et tidligere brev antydet, at der ikke længere var gener efter ulykken fra 1987, da forsikrede kom til skade den 13. marts 1995. Codan skal gøre gældende, at det i og med speciallægeerklæringerne fra H.S., dateret 9. februar 1996 og J.F., dateret den 28. november 1994, er dokumenteret, at forsikrede fortsat havde følger efter piskesmældslæsionen i 1987, da han kom ud for ulykken den 13. marts 1995. Forsikrede har for følgerne efter ulykken den 13. marts 1995 fået udbetalt erstatning svarende til en invaliditetsgrad på 18%. Dette er helt i overensstemmelse med vurderingen i Arbejdsskadestyrelsens, seneste vejledende udtalelse. På den baggrund finder Codan, at der er udbetalt erstatning i overensstemmelse med forsikringsbetingelsernes bestemmelser herom. Selskabet skal på den baggrund fastholde den trufne afgørelse."

Klagerens hustru har hertil i skrivelse af 12/3 2001 til nævnet bemærket: "Jeg gør venligst opmærksom på, at der i sagsbehandlingen i Arbejdsskadestyrelsen ofte er sket en sammenblanding af ulykkerne hhv. fra 1987 og 1995. Min mand havde efter 1987 ulykken ingen neurologiske mén, hvilket kan bekræftes af, at han kort før ulykken den

13.3.1995 netop havde fået fornyet sit flycertifikat, men har ikke siden været i stand til at få dette fornyet. De neurologiske mén stammer udelukkende fra ulykken den 13.3.1995, dette er dog aldrig blevet anerkendt af Arbejdsskadestyrelsen. Jeg tillader mig at vedlægge kopi af Neuropsykolog T.G.-R.'s speciallægeerklæring, der er udarbejdet efter bestilling af Arbejdsskadestyrelsen. Der hvor 'kæden hopper af' hos Arbejdsskadestyrelsen er ved sammenlægning af medicinske og neurologiske mén fra hhv. 1987 og 1995 ulykkerne. Der har aldrig, og jeg understreger aldrig været neurologiske mén fra 1987 ulykken."

Nævnet udtaler:
Indledningsvis bemærkes, at forsikringsbetingelserne efter deres ordlyd må fortolkes således, at der skal ske en selvstændig opgørelse af erstatningen for hvert enkelt ulykkestilfælde.

Selskabet har i overensstemmelse med praksis fulgt den vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen. Det fremgår af denne, at den direkte medicinske invaliditetsgrad som følge af ulykken den 13/3 1995 er på 18%, hvilken erstatning selskabet har udbetalt. Da betingelserne for at opnå tillægsinvaliditetserstatning således ikke er opfyldt som følge af ulykkestilfældet, kan nævnet ikke kritisere selskabets afgørelse.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand